

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 669/2023-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Mariánom Ďurinom, advokátom, Sibírska 4, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Sd 270/2014-198 z 25. mája 2022 a proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Ssk 96/2022 z 30. augusta 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. novembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkami krajského súdu a najvyššieho správneho súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu zrušil a prikázal najvyššiemu správne súdu, aby ďalej konal a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a najmä z napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu ústavný súd zistil, že pred krajským súdom prebiehalo medzi sťažovateľom ako navrhovateľom a Sociálnou poisťovňou, ústredím ako odporkyňou konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí odporkyne o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o priznanie starobného dôchodku od 27. apríla 2009 a o priznaní starobného dôchodku v sume 611,10 eur mesačne od 27. apríla 2015 v spojení so zmenovým rozhodnutím o zvýšení starobného dôchodku na sumu 617,40 eur mesačne. Krajský súd vo veci konal podľa doterajších predpisov (§ 492 ods. 1 Správneho súdneho poriadku) a napadnutým

rozsudkom potvrdil rozhodnutia odporkyne. Rozhodnutie o prvej žiadosti sťažovateľa z 30. mája 2014 o priznanie starobného dôchodku dovŕšením 56 rokov veku považoval krajský súd za zákonné a vecne správne, keďže považoval za preukázané, že sťažovateľ v I. kategórii funkcií neodpracoval požadovaných 20 rokov služby, preto mu nárok na starobný dôchodok v skoršom veku podľa § 21 ods. 1 písm. c) zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2003 (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení“) nevznikol. Sťažovateľ bol v období od 5. septembra 1968 do 25. júna 1971 žiakom vojenského gymnázia. Stredoškolské štúdium bolo zaradené do III. pracovnej kategórie a sťažovateľ preto počas tohto štúdia nevykonával vojenskú službu. Rovnako mu nevzniklo ani zvýhodnenie v podobe skoršieho odchodu do dôchodku podľa § 174 ods. 1 tohto zákona, pretože výkon služby ukončil 31. augusta 1990, a teda služba vojaka z povolania netrvala do 31. decembra 1999. Na základe druhej žiadosti sťažovateľa o starobný dôchodok od dosiahnutia 62 rokov veku od 27. apríla 2015 mu bol starobný dôchodok rozhodnutím odporkyne priznaný a následne zvýšený. Tieto rozhodnutia považoval krajský súd za právoplatné.

3. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom sa venoval najmä argumentom o tom, že počas štúdia na vojenskom gymnáziu vykonával reálnu vojenskú službu. Najvyšší správny súd rozsudok krajského súdu potvrdil, keďže námietky sťažovateľa vyhodnotil ako nedôvodné. K vytýkanému procesnému nedostatku rozhodnutia krajského súdu bez osobnej účasti sťažovateľa uviedol, že 11. marca 2020 sa za osobnej účasti sťažovateľa uskutočnilo na krajskom súde ústne pojednávanie. Po zrušení v poradí prvého rozsudku krajského súdu Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a vrátení mu veci na ďalšie konanie účastníci konania nové návrhy na vykonanie dokazovania nepredložili, preto považoval postup krajského súdu za súladný s § 107 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (predseda senátu nariadi pojednávanie, ak o to požiada aspoň jeden z účastníkov konania, a vykonáva dokazovanie, v ostatných prípadoch rozhoduje bez pojednávania). Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa posúdenia doby štúdia na vojenskom gymnáziu poukázal na výsledky dokazovania vykonaného odporkyňou i krajským súdom, na potvrdenie Ministerstva obrany Slovenskej republiky z 28. apríla 2016. K sťažovateľovej opakovanej argumentácii, že vníma svoje stredoškolské štúdium ako výkon nútených prác, najvyšší správny súd v zhode s judikatúrou ústavného súdu konštatoval, že právnym prostriedkom na jej riešenie boli reštitučné zákony.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ rozsiahlo popisuje svoje stredoškolské štúdium, pričom zhodne ako v konaní pred krajským súdom i najvyšším správnym súdom opakovane prezentuje svoje vnímanie uvedeného obdobia ako výkonu vojenskej služby, počas ktorého boli porušované jeho základné ľudské práva a slobody výkonom *de facto* nútenej práce. Z uvedeného vyvodzuje svoje oprávnené očakávanie, že tento reálny výkon vojenskej služby má byť zaradený do I. kategórie funkcií pre potreby výpočtu starobného dôchodku.

5. Ťažiskovým argumentom sťažovateľa je skutočnosť, že ani Sociálna poisťovňa, ani správne súdy nevykonali riadne dokazovanie, sťažovateľove argumenty boli sústavne prehliadané a akceptované

boli iba jednostranné dôkazy predstreté odporkyňou. Uvedené orgány verejnej moci vec právne nesprávne posúdili a nevychádzali zo skutočného stavu vecí.

6. Sťažovateľ žiada ústavný súd, aby vykonal potrebné dokazovanie. Pre tento účel predložil listinné dôkazy majúce súvis s jeho štúdiom na vojenskom gymnáziu (vojenské služobné predpisy, rozkazy, zdravotné knižky).

7. Konkrétne vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu možno z obsahu ústavnej sťažnosti vyvodiť námietku, že sa dôkladne nevysporiadal s kľúčovými námietkami sťažovateľa (týkajúcimi sa obdobia jeho štúdia v 1. až 3. ročníku vojenského gymnázia).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Predmetom ústavnej sťažnosti (v zmysle jej petitu) je sťažovateľom namietané porušenie jeho práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 39 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, ktorým potvrdil rozhodnutia Sociálnej poisťovne o jeho žiadostiach o starobný dôchodok, a rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu.

9. V odôvodnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ cituje aj ďalšie články ústavy a medzinárodných dohôd, ku ktorým porušeniu malo podľa jeho názoru dôjsť rozhodnutiami a postupom Sociálnej poisťovne, krajského súdu a najvyššieho správneho súdu.

10. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom tohto návrhu, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Tvrdenie o porušení iných práv, resp. iným subjektom uvedeným v odôvodnení sťažnosti mimo petit návrhu, ústavný súd považuje iba za súčasť argumentácie (I. ÚS 90/2021, III. ÚS 443/2017).

11. V zmysle uvedeného ústavný súd ustálil rozsah ústavného prieskumu v prejednávanej veci tak, ako je uvedené v bode 9 tohto uznesenia.

12. Okrem uvedených nejasností týkajúcich sa kvantitatívnej stránky (rozsahu) ústavného prieskumu ústavný súd poukazuje aj na ďalší nedostatok ústavnej sťažnosti, a to že aj napriek právnomu zastúpeniu neobsahuje takmer žiadnu ústavnoprávnu argumentáciu. Ústavný súd považuje za žiaduce dať do pozornosti, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti je kritériom klasifikačným, a nie kvalitatívnym. Kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam účastníkov konania musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľa, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia ústavnej sťažnosti (I. ÚS 396/2022). Ústavný súd stabilne judikuje, že ústavná sťažnosť na porušenie základných práv nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor na dohady a dedukcie (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018). V zmysle konštantnej judikatúry pritom nepostačuje akékoľvek odôvodnenie návrhu na začatie konania. Návrh na začatie

konania pred ústavným súdom musí byť odôvodnený kvalifikovane, t. j. musí obsahovať odôvodnenie, ktoré spĺňa ústavnoprávne požiadavky (m. m. PL. ÚS 9/2012, PL. ÚS 1/2014, PL. ÚS 7/2014 a i.).

13. Ústavný súd pripomína, že konanie pred ním si vyžaduje povinné právne zastúpenie sťažovateľa advokátom [§ 34 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], čo nepriamo vyplýva aj z osobitného postavenia ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti (čl. 125 ústavy). Ústavný súd si v tejto súvislosti nemohol nevšimnúť kvalitatívnu úroveň ústavnej sťažnosti, čo vyvoláva odôvodnenú pochybnosť o tom, či ju skutočne koncipoval advokát.

14. V podrobnostiach poukazuje napríklad na návrh sťažovateľa, aby ústavný súd vykonal potrebné dokazovanie, ako aj na prílohy ústavnej sťažnosti majúce povahu dôkazov o „výkone vojenskej služby“. Z uvedeného je zrejmé nepochopenie pozície ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý stojí mimo sústavu všeobecných súdov, a preto ho nemožno považovať za ďalšiu „superrevíziu“ inštanciu v systéme justície. Ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti nie je súdom skutkovým.

15. Ústavný súd aj napriek načrtnutým nedostatkom ústavnej sťažnosti, rešpektujúc materiálnu ochranu práv sťažovateľa v individuálnych okolnostiach tejto veci (porov. I. ÚS 396/2022), pristúpil k prieskumu ústavnej sťažnosti.

III.1. K napadnutému rozsudku krajského súdu:

16. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

17. Ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ mal proti napadnutému rozsudku krajského súdu k dispozícii opravný prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu mohol sťažovateľ podať odvolanie (podľa § 492 ods. 1 a 2 Správneho súdneho poriadku sa konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016) začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov vrátane konania odvolacieho, pozn.), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší správny súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ odvolanie podal a najvyšší správny súd o ňom rozhodol napadnutým rozsudkom. Právomoc najvyššieho správneho súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

18. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu:

19. V zmysle čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti a nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré ich pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo zisteného skutkového stavu všeobecné súdy vyvodili. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

20. V tejto súvislosti treba poukázať aj na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (IV. ÚS 127/2012).

21. Jadro tejto ústavnej sťažnosti spočíva v nespokojnosti sťažovateľa s nepriznaním starobného dôchodku v zníženom veku 56 rokov, resp. s výškou starobného dôchodku pre nezapočítanie rokov jeho štúdia v 1. až 3. ročníku vojenského gymnázia. Na tomto mieste ústavný súd opakuje, že ústavná sťažnosť nie je argumentačne koncipovaná tak, aby sa z nej dalo vyvodiť, ako malo napadnuté uznesenie najvyššieho správneho súdu poškodiť sťažovateľa na ním označených právach podľa ústavy a dohovoru. Podstatou ústavnej sťažnosti by z hľadiska jej potenciálneho úspechu mala byť argumentácia majúca ústavný, nielen zákonný rozmer (IV. ÚS 462/2021). Jediný bod, od ktorého sa môže ústavný súd pri materiálnom prieskume tejto ústavnej sťažnosti „odraziť“, je námietka, že najvyšší správny súd sa dôkladne nevysporiadal s kľúčovými námietkami sťažovateľa (týkajúcimi sa obdobia jeho štúdia v 1. až 3. ročníku vojenského gymnázia).

22. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu ústavný súd konštatuje, že jednak z bodu 37 napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že najvyšší správny súd sťažovateľovi ozrejmil, že právnym prostriedkom na riešenie predmetných námietok boli reštitučné zákony, ktorých účelom bolo naprávať krivdy, ku ktorým došlo pred rokom 1990. Uvedené pritom vychádza z judikatúry ústavného súdu (II. ÚS 362/2023, II. ÚS 363/2023, II. ÚS 246/2020), v zmysle ktorej okolnosti štúdia sťažovateľa na vojenskej škole nemajú žiadnu súvislosť s napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu. Na uvedenom názore ústavný súd zotráva aj v prejednávanej veci.

23. Napriek už uvedenému najvyšší správny súd v bode 36 napadnutého rozsudku reagoval na odvolaciu námietku sťažovateľa, ktorá sa týkala posúdenia doby štúdia na vojenskom gymnázii

s odkazom na dokazovanie vykonané odporkyňou. V bode 35 napadnutého rozsudku sa vyjadril aj k sťažovateľovej námietke týkajúcej sa rozhodovania krajského súdu bez jeho osobnej účasti.

24. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že podľa jeho ustálenej judikatúry, ktorá odráža zásadu riadneho výkonu spravodlivosti, by sa v rozsudkoch súdov mali primerane uvádzať dôvody, z ktorých vychádzajú. Rozsah, v akom sa uplatňuje táto povinnosť odôvodnenia, sa môže líšiť podľa povahy rozhodnutia a musí sa určovať na základe okolností prípadu. Aj keď čl. 6 ods. 1 dohovoru ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, nemožno ho chápať tak, že si vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument. Odvolací súd tak môže zamietnutím odvolania v zásade iba potvrdiť dôvody rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku, rozsudok Veľkej komory Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 1. 1999, č. 30544/96, bod 26 a tam odkazovaná judikatúra).

25. Po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu (bod 3 tohto uznesenia) v rozsahu sťažnostnej argumentácie (bod 20 tohto uznesenia) ústavný súd konštatuje, že námietka, ktorú sťažovateľ považuje za kľúčovú, nesúvisela s predmetom súdnej ochrany v prejednávanej veci. Preto ak najvyšší správny súd nepostupoval v zmysle očakávania sťažovateľa, že „*podľa výsledkov vykonaného dokazovania vysloví, že vojak spĺňa podmienky pre zaradenie do I. alebo II. kategórie funkcií*“ ale dostatočným spôsobom odôvodnil (najmä bod 34 a 36 napadnutého uznesenia) svoj záver o zákonnosti rozhodnutí odporkyne zakladajúcich sa na výklade § 21 ods. 1 písm. c) a § 174 ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení, jeho rozsudok nejaví známky ústavnej nekonformnosti ani arbitrárnosti a nemožno ho považovať ani za zjavne neodôvodnený. Uvedené dáva zároveň odpoveď na námietku nedostatočného dokazovania (sťažovateľ navrhoval dokazovanie skutočností, ktoré neboli predmetom napadnutého správneho konania). Za takéhoto stavu niet z ústavnoprávneho pohľadu dôvodu na to, aby ústavný súd do ústavne konformného výkladu najvyššieho správneho súdu zasahoval.

26. Protiústavné a arbitrárne sú tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu je z ústavného hľadiska akceptovateľný. Preto ním nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Túto časť ústavnej sťažnosti ústavný súd odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. Z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 ústavy odvíja od porušenia práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie týchto obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo

v dôsledku absencie porušenia práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 39 ods. 1 ústavy.

28. Na základe už uvedeného ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v časti namietajúcej porušenie práv podľa čl. 20 ods. 1 a podľa čl. 39 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

29. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd odmietol túto ústavnú sťažnosť ako celok, ďalšími návrhmi sťažovateľa sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu